

Nederlandsche Verzen en Nederlandsche Proza.

X.

Gedichten van Rosalie en Virginie Loveling. Derde, vermeerderde druk. Met platen van F. van Kuyck. Gent. Ad. Hoste. 1890.

't Was op het XXI Congres van Noord- en Zuid-Nederlanders te Gent, in 't laatst van Augustus dezes jaars.

We waren bijeen om gezellig te praten, vooral vele Zuid-Nederlandsche broeders en zusters. Mij viel het groote voorrecht te beurt, de dichteres, wier ten derden male gedrukte verzen ik juist tot het onderwerp dezer korte critiek koos, te begeleiden naar een gezelschap van Noord-Nederlandsche dames en heeren — *tout plein Hollandais et Hollandaises* — want ze waren van Amsterdam.

Men omringde Virginie Loveling, zeker om hulde te brengen aan haar frisch, jong, veerkrachtig talent. Zoo dacht ik. Eene Amsterdamsche dame, die wat ter zijde stond, vroeg mij:

— „Heeft die juffrouw ook al verzen geschreven?”

— „Om u te dienen. Verleden jaar kwam de derde druk uit!”

— „Ouwe school, waarschijnlijk?”

— „Neen! Virginie Loveling behoort tot geene school. Zij is dichteres van Gods genade! Zij is de eenvoud, het zacht, nobel, vrouwelijk gevoel, de poëzie zelve!”

— „Ik geloof u niet!”

— „'t Spijt me! Maar 't is toch zoo. Ze heeft nog zeer onlangs een klein gedicht *à propos* van hare reis naar Napels geschreven: *Des morgens langs de kleine straten*. Ik ken het van buiten:

« Nu naadren al de geiten
Met bellen klingelklang!...
De kudde samengedrongen:
Het haar hangt bruin en lang.

De drijver volgt, in flarden,
Met breedgeranden hoed:
Jong, recht en fier en krachtig,
In 't oog de zuidergloed.

De vrouwen en de meisjes
Op 't bengelend geluid
Verschijnen aan haar drempels,
En komen haastig uit,

Met kruiken, op haar sloffen,
In sjaal of doek gehuld;
De lichtglans van Itaalje
Heeft hare wang verguld.

Een roktip in de modder,
De lange ravenbos
In zware vlecht gewrongen,
Of op de schouders los.

En al die oogen blinken,
Die oogen zwart als git;
En al die monden schertsen
Met tanden parelwit.

Zoo arm, zoo vuil!... zoo vroolijk,
Of elk zich koning acht!...
Dat doet de zon van Napels,
Die in de harten lacht!”

De Amsterdamsche dame zweeg met eene uitdrukking om den mond, als of ze zeggen wilde: Wat moet ik daarmee uitvoeren?

Ik vroeg:

— „Dus bevalt het u niet?”

— „Neen, meneer! Dat is geen kunst! Dat is gemoedelijk proza, zoo als Jan en alleman dat schrijft! Geen zweem van artistieke opvatting van het woord, van het geluid — alles plompe klanken...”

— „We spreken niet over muziek!”

— „O ja, over taal- en versmuziek! Och, u begrijpt dat zoo niet. Zie eens hier. Ik heb in m'n zakboekje zoo het een en ander genoteerd, dat door een